

Wydział Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki

**SYLABUS PRZEDMIOTU DO PLANU STUDIÓW
OBOWIĄZUJĄCEGO OD ROKU AKADEMICKIEGO 2026/2027**

NAZWA PRZEDMIOTU	Warsztat edycji tekstu słownego
KIERUNEK <i>właściwe podkreślić</i>	- dyrygentura <u>kompozycja i teoria muzyki</u> - muzyka i media
SPECJALNOŚĆ <i>właściwe podkreślić</i>	- dyrygentura symfoniczno-operowa - kompozycja - kompozycja muzyki do filmu, gier i mediów <u>teoria muzyki</u> (do wyboru) - muzyka w komunikacji medialnej
POZIOM STUDIÓW <i>właściwe podkreślić</i>	- licencjackie <u>magisterskie</u>
OSOBY PROWADZĄCE PRZEDMIOT:	
dr Piotr Jędrzejczyk mgr Beata Kottowska	
ZAŁOŻENIA, CELE ORAZ CHARAKTERYSTYKA PRZEDMIOTU:	
Przedmiot rozwija praktyczne umiejętności związane z redakcją i przygotowaniem tekstów słownych towarzyszących publikacjom muzycznym i muzykologicznym. Obejmuje zasady redakcji językowej, korekty, opracowania przypisów, bibliografii, cytatów oraz aparatu naukowego. Uwzględnia specyfikę tekstów o charakterze naukowym, krytycznym, edytorskim i programowym. Celem przedmiotu jest przygotowanie studenta do samodzielnego opracowywania i redagowania tekstów związanych z muzyką oraz działalnością naukową i edytorską. Student rozwija umiejętność poprawiania tekstu pod względem językowym, stylistycznym i formalnym oraz dostosowywania go do określonego typu publikacji. Kształci również umiejętność zachowania spójności terminologicznej, poprawnego dokumentowania źródeł i przygotowania tekstu do publikacji.	
WYMAGANIA WSTĘPNE I DODATKOWE:	
Znajomość zasad języka polskiego oraz podstawowa umiejętność tworzenia tekstów pisemnych, znajomość obsługi edytora tekstowego.	
ZALECANE FAKULTATYWNE KOMPONENTY PRZEDMIOTU:	

BIBLIOGRAFIA PODSTAWOWA:	
L. Marszałek, <i>Edytorstwo publikacji naukowych</i>, Warszawa 1986. T. Malinowska, L. Syta, <i>Redagowanie techniczne książki</i>, wyd. 2 zm., Warszawa 1981. B. Osuchowska, <i>Poradnik autora, tłumacza i redaktora</i>, Warszawa 2005. S. Skorupka, <i>Słownik frazeologiczny języka polskiego</i>, wyd. 9, t. 1–2, Warszawa 1999.	

5. J. Trzynadlowski, Autor, dzieło, wydawca, wyd. 2 uzupeł., Wrocław 1988.
6. J. Trzynadlowski, Edytorstwo. Tekst, język, opracowanie, wyd. 3 uzupeł., Warszawa 1983.
7. Wielki słownik ortograficzny PWN z zasadami pisowni i interpunkcji, red. nauk. E. Polański, wyd. 2, Warszawa 2006.
8. Wielki słownik poprawnej polszczyzny PWN, pod red. A. Markowskiego, Warszawa 2008.
9. Wolański, Edycja tekstów. Praktyczny poradnik, Warszawa 2008.

BIBLIOGRAFIA UZUPEŁNIAJĄCA:

1. J. Billingham, Redagowanie tekstów, ilustr. B. Baumgartner-Cohen, przekł. A. Dąbrowska, Warszawa 2011.
2. J. Dunin, Wstęp do edytorstwa [cz. 1], wyd. 2, Łódź 2005.
3. Ł. Garbał, Edytorstwo. Jak wydawać współczesne teksty literackie, Warszawa 2011.
4. K. Górski, Tekstologia i edytorstwo dzieł literackich, wyd. 2, Warszawa 1978.
5. M. Krajewski, Vademecum autora i wydawcy prac naukowych, wyd. 2 popr., uzupeł. i rozsz., Włocławek 2001.
6. J. Maćkiewicz, Jak dobrze pisać. Od myśli do tekstu, Warszawa 2010.
7. H. Markiewicz, O cytatach i przypisach, Kraków 2004.
8. L. Marszałek, Podstawowe wiadomości z edytorstwa i księgarstwa, Warszawa 1988.
9. Polszczyzna na co dzień, red. M. Bańko, Warszawa 2010. F. Trzaska, Poradnik redaktora, wyd. 2, Warszawa 1976.
10. M. Zaśko-Zielińska, A. Majewska-Tworek, T. Piekot, Sztuka pisania. Przewodnik po tekstach użytkowych, Warszawa 2008.

EFEKTY UCZENIA SIĘ – WIEDZA:

1. Student zna podstawowe zasady redakcji językowej i korekty tekstu.
2. Zna zasady opracowywania przypisów, bibliografii, cytatów i podstawowego aparatu naukowego.
3. Rozumie zasady spójności stylistycznej, terminologicznej i formalnej tekstu.
4. Zna podstawowe wymagania dotyczące przygotowania tekstów do publikacji.

EFEKTY UCZENIA SIĘ – UMIEJĘTNOŚCI:

1. Student potrafi samodzielnie redagować tekst o tematyce muzycznej lub muzykologicznej.
2. Potrafi przeprowadzić korektę językową, stylistyczną i formalną tekstu.
3. Potrafi prawidłowo opracować przypisy, cytaty i bibliografię.
4. Potrafi dostosować sposób redakcji do charakteru i przeznaczenia publikacji.
5. Potrafi ocenić spójność, przejrzystość i poprawność przygotowanego tekstu.

EFEKTY UCZENIA SIĘ – KOMPETENCJE SPOŁECZNE:

1. Student jest świadomy odpowiedzialności za rzetelność i poprawność publikowanego tekstu.
2. Rozumie znaczenie precyzji językowej i terminologicznej w komunikacji naukowej.
3. Jest gotowy do krytycznej oceny własnych tekstów i korzystania z uwag redakcyjnych.
4. Jest świadomy potrzeby doskonalenia warsztatu pisarskiego i edytorskiego.

semestr przedmiotu:	I	semestr realizacji przedmiotu w toku studiów:	2
wymiar godzin:	30	ilość pkt. ECTS:	3
rodzaj zajęć <i>właściwe podkreślić</i>	• wykład • <u>ćwiczenia</u> • seminarium	sposób zaliczenia <i>właściwe podkreślić</i>	• E - egzamin • <u>ZO - zaliczenie z oceną</u> • Z - zaliczenie bez oceny
TREŚCI PROGRAMOWE WRAZ Z OPISEM EFEKTÓW KSZTAŁCENIA:			

Praktyka redakcji tekstów naukowych, krytycznych i edytorskich związanych z muzyką. Korekta językowa i stylistyczna, porządkowanie struktury tekstu oraz ujednolicanie terminologii. Opracowanie przypisów, bibliografii, cytatów, odsyłaczy i podstawowego aparatu naukowego. Przygotowanie tekstu do publikacji z uwzględnieniem wymagań formalnych i redakcyjnych wybranego wydawnictwa.

Student potrafi samodzielnie przeprowadzić kompleksową redakcję tekstu o tematyce muzycznej. Potrafi poprawić jego strukturę, język i spójność terminologiczną oraz prawidłowo opracować aparat naukowy.

Potrafi dostosować tekst do wymogów określonego typu publikacji i przygotować go do procesu wydawniczego.

METODY DYDAKTYCZNE:

1. *Analiza przykładów tekstów naukowych i edytorskich.*
2. *Ćwiczenia redakcyjne i korektorskie.*
3. *Praktyczne opracowywanie tekstów przygotowanych przez studentów.*
4. *Analiza i dyskusja nad rozwiązaniami redakcyjnymi.*
5. *Indywidualne konsultacje i korekta prac.*

WARUNEK ZALICZENIA KURSU WRAZ Z METODAMI I KRYTERIAMI OCENIANIA:

Przygotowanie samodzielnej pracy redakcyjnej obejmującej opracowanie tekstu muzycznego lub muzykologicznego wraz z aparatem naukowym. Ocenie podlegają poprawność językowa i formalna, spójność redakcyjna, prawidłowość opracowania źródeł oraz dostosowanie tekstu do wymogów określonego typu publikacji.